

Список використаних джерел:

1. Енергетичної стратегії України на період до 2035 року “Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність”: Постанова Кабінету Міністрів України 18.08.2017р. № 605-р. URL: <http://search.ligazakon.ua>.
2. Мельниченко, Олександр Анатолійович. "Енергетична безпека: сутність і засоби державного регулювання." // Вісник НУЦЗУ. Серія: Державне управління. Вип. 1(6), 2017
3. Постанова від 27.07.2017 № 972 "Про внесення змін до постанови Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері енергетики, від 23 липня 2013 року № 1009" // „Урядовий кур’єр”, 10.01.2018, № 5

УДК 336.71

Семенча І.Є.,

д.е.н., проф. кафедри банківської справи

Єріна М.І.,

аспірант кафедри банківської справи ДНУ ім. О.Гончара

Банківські установи як джерело фінансово-кредитної підтримки об’єднаних територіальних громад

Жителі України, незалежно від території, на якій вони проживають, мають право на те, щоб впливати на якість адміністративних послуг, які отримують. Державна влада, взявши курс на євроінтеграцію, провела реформу у сфері місцевого самоврядування, спираючись на інтереси жителів громад невеликих міст та селищ.

В цьому напрямку державна політика України передбачає децентралізацію влади – тобто передачу від органів виконавчої влади органам місцевого самоврядування значної частини повноважень, ресурсів та відповідальності. В основу цієї політики закладено положення Європейської хартії місцевого самоврядування та найкращі світові стандарти суспільних

відносин у цій сфері. Станом на початок серпня 2018 року створено вже 831 об'єднана територіальна громада (ОТГ). До складу цих ОТГ увійшли 3796 колишніх місцевих рад. Більше 7 млн. людей проживають в ОТГ. Такі темпи міжмуніципальної консолідації міжнародні експерти називають дуже високими [1].

Основною проблемою, з якою стикаються створені ОТГ є проблема забезпечення реальної фінансової спроможності новостворених об'єднаних громад розвиватися та повноцінно забезпечувати своє функціонування.

Відповідно до Методики формування спроможних територіальних громад, затвердженої Постановою Кабінету Міністрів України від 8 квітня 2015 року № 214[2], спроможна територіальна громада – територіальні громади сіл (селищ, міст), які в результаті добровільного об'єднання здатні самостійно або через відповідні органи місцевого самоврядування забезпечити належний рівень надання послуг, зокрема у сфері освіти, культури, охорони здоров'я, соціального захисту, житлово-комунального господарства, з урахуванням кадрових ресурсів, фінансового забезпечення та розвитку інфраструктури відповідної адміністративно-територіальної одиниці.

З 2019 року і наступні роки, згідно зареєстрованого законопроекту [3], розмір державної субвенції на формування інфраструктури ОТГ щорічно зменшуватиметься на 20% з розрахунку на одного сільського жителя. Згідно цього, найближчі п'ять років ОТГ будуть отримувати раз у раз менші суми субвенцій, а надалі – перехід до повного самофінансування.

Відповідно до зазначеного вище, можна сказати, що у майбутньому спроможна територіальна громада визначатиметься лише такою, яка буде мати власний фінансовий ресурс, який забезпечить її сталий розвиток. З цього маємо зробити висновок, що ОТГ необхідно замислитись про перспективу створення довгострокових проектів, а не ситуаційного розподілу державних коштів.

З огляду на розподіл коштів ОТГ, з яких формується дохідна частина бюджету громади, визначаємо, що місцеві мешканці самі вирішують, які

підприємницькі об'єкти для них є найбільш корисними та дохідними, та в чому вони є найбільш зацікавленими.

Таким чином, розвиток бізнесу на території ОТГ сприятиме збільшенню доходів громади, а наявність коштів у неї згодом ставатиме циклічною. Кожна громада буде зацікавлена, щоб зароблені на її території кошти було на що витратити.

Не останнім важелем, на нашу думку, тут будуть виступати запозичені кошти. Наразі, одним із найдоступніших джерел фінансування розвитку і інвестування ОТГ можуть стати грошові кошти саме банківських установ України.

Розмаїття послуг, які доступні для корпоративних клієнтів значно б спростили фінансове існування ОТГ та примножили б їх можливості у сфері інноваційно-інвестиційної діяльності. Проте, існує низка проблем, таких як недосконалість правового регулювання та неготовність банківської установи до такої співпраці. Ці проблеми потребують нагального вирішення.

Водночас, світовий досвід існування територіальних громад свідчить про позитивну роль використання банків як фінансових донорів ОТГ як для вирішення поточних бюджетних проблем, так і для підтримки бізнесу, розвитку їх інфраструктури тощо.

Отже, об'єднані територіальні громади як відносно нове утворення якнайбільше потребують уваги дослідників та подальшого розгляду питання формування своїх фінансових ресурсів, для того, щоб забезпечити своє подальше успішне функціонування, бути фінансово незалежною структурою від держави та мати змогу вкладати кошти у розвиток своїх територій.

Список використаних джерел:

1. Навіщо децентралізація? [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://decentralization.gov.ua/about>
2. Постанова Кабінету Міністрів України від 8 квітня 2015 року №214 «Про затвердження Методики формування спроможних територіальних

громад»:[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/214-2015-п>

3. Про внесення змін до статті 10 закону України «Про добровільне об'єднання територіальних громад" щодо фінансової підтримки державою добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст»: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=63767

УДК 330.341

Скрипник Г.О.

к.е.н, доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України

Інноваційна діяльність підприємств України

В сучасних умовах господарювання інновації виступають одним із ключових факторів, що визначають перспективи соціального та економічного розвитку підприємств. В Україні проблема ефективного економічного розвитку на основі інноваційних розробок є надзвичайно актуальною, оскільки активізація інноваційної діяльності могла б стати рушійною силою забезпечення розвитку промислових підприємств через удосконалення існуючих виробничих процесів, підвищення ефективності всіх аспектів виробничої та господарської діяльності, виявлення нових перспективних форм і напрямів ведення бізнесу.

Аналізуючи дані Держкомстату зазначимо, що найбільшу кількість інноваційних видів продукції впроваджено на підприємствах Харківської (16,6% загальної кількості впроваджених видів інноваційної продукції), Запорізької (13,4%), Львівської (10,3%), Сумської (9,1%) областей та м. Києва (8,3%); за видами економічної діяльності – на підприємствах з виробництва машин і устаткування, не віднесених до інших угруповань (23,9%), харчових продуктів (21,4%), основних фармацевтичних продуктів і фармацевтичних препаратів (7,8%)[1].